

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 2To/63/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5610010050
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 08. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dana Wänkeová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2012:5610010050.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dany Wänkeovej a sudkýň JUDr. Evy Kyselovej a JUDr. Márie Urbanovej, na verejnom zasadnutí konanom dňa 22. augusta 2012 v Žiline o odvolaní obžalovaného I. Q. proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 1T/20/2010 zo dňa 28. februára 2012 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), e), ods. 3 Tr. por. rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš, č.k. 1T/20/2010-186 zo dňa 28.2.2012 z r u š u j e v časti - vo výroku o treste.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. pri nezmenenom výroku o vine uvedenom v rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, č.k. 1T/20/2010-186 zo dňa 28.2.2012

obžalovaného I. Q., nar. X.X.XXXX v J. Q., trvale bytom P. č. XXX, J. Q.,

o d s u d z u j e :

Podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, 3 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák., § 56 ods. 1 Tr. zák. na peňažný trest vo výmere 300,- (tristo) Eur.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. obžalovanému pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, určuje náhradný trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) mesiac.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Liptovský Mikuláš uznal obžalovaného I. Q. vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., účinného do 1.9.2011 na tom skutkovom základe, že:

dňa 4.5.2009 približne o 11.00 hod. na neoplotenom pozemku na príjazdovej ceste k chatkám v katastrálnom území Y. v J. Q. udrel otvorenou dlaňou po ľavom uchu X. J., nar. XX.X.XXXX, ktorý v dôsledku úderu padol na zem a utrpel zranenie - akútny otras rovnovážneho orgánu ľavého ucha s dočasnou ľahkou poruchou sluchu a pískaním v ľavom uchu a pomliaždenie ľavej ušnice ľahkého stupňa, s obmedzením v obvyklom spôsobe života po dobu 10 dní.

Za to ho okresný súd odsúdil podľa § 156 ods. 1, § 38 ods. 3, § 36 písm. j) Tr. zák., účinného do 1.9.2011, na trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák., účinného do 1.9.2011, obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. určil skúšobnú dobu na 14 mesiacov.

Súčasne uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenému Jurajovi J. škodu vo výške 763,37 Eur.

Proti tomuto rozsudku podal riadne a včas odvolanie obžalovaný, pričom odvolanie odôvodnil tým, že Okresný súd Liptovský Mikuláš nerozhodol v súlade s názorom odvolacieho súdu, ktorý bol vyslovený v tejto veci v uznesení č.k. 2To/80/2011-163 zo dňa 28.9.2011. V prejednávanej veci nebola dokázaná len pochybnosť o vine obžalovaného, ale na základe vykonaných dôkazov bola dokázaná jeho nevina. Poškodený a obžalovaný sa zhodli v tom, že na mieste, kde malo dôjsť k napadnutiu poškodeného obžalovaným, sa v čase, kedy malo dôjsť k útoku, nachádzal svedok Ing. Q. Q., ktorý bol vypočutý v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní. Pokiaľ potom poškodený tvrdil, že dňa 4.5.2009 ho obžalovaný napadol na neoplotenom pozemku v katastrálnom území Y. a obžalovaný túto skutočnosť popieral, tak za účelom odstránenia rozpornosti týchto tvrdení bol vykonaný dôkaz vypočutím svedka Ing. Q.. Uvedený svedok v dvoch svojich výpovediach tvrdenia poškodeného vyvrátil a potvrdil obhajobu obžalovaného, že k žiadnemu útoku nedošlo. Na základe vykonaných dôkazov teda nebolo dokázané, že skutok pokiaľ sa aj skutočne stal, spáchal obžalovaný, nejedná sa o tvrdenie proti tvrdeniu, pretože tvrdenie obžalovaného je dokázané priamym dôkazom, a to výpoveďou svedka. Nebolo dokázané ani to, že zranenia uvedené v obžalobe vznikli mechanizmom uvádzaným poškodeným. Vypočutý znalec na hlavnom pojednávaní pripustil, že k zraneniam popisovaným poškodeným môže dôjsť aj iným spôsobom ako úderom otvorenou dlaňou. Ani jeden zo súdov sa pritom nezaoberal námietkou obhajoby, že v predmetnom trestnom stíhaní nebol zadovážený ani jeden dôkaz o naplnení subjektívnej stránky trestného činu. Ak aj niekto skutočne dal dňa 4.5.2009 poškodenému facku, tak nebolo dokázané, že konal v úmysle ublížiť mu na zdraví. Podľa znalcov sa totiž malo jednať o úder strednej intenzity, ktorý smeroval viac za ucho ako na ucho, je všeobecne známou skutočnosťou, že pokiaľ fyzická osoba dáva inej osobe facku, tak nekoná v úmysle ublížiť jej na zdraví, ale sleduje iný cieľ (facky v škole, v rodine, v parlamente a pod.). Inak je možné každú osobu dávajúcu facku alebo pokúšajúcu sa ju dať, stíhať prinajmenšom z pokusu prečinu ublíženia na zdraví.

Obžalovaný preto navrhol, aby krajský súd zrušil rozsudok okresného súdu a obžalovaného I. Q. spod obžaloby oslobodil.

Prokurátor sa k odvolaniu obžalovaného nevyjadril. Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní obžalovaného prokurátor navrhol odvolanie obžalovaného zamietnuť ako nedôvodné, obžalovaný navrhol zrušiť napadnutý rozsudok s tým, že doteraz vykonané dôkazy nestačia na odsúdenie obžalovaného a obžalovaného spod obžaloby oslobodiť.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., pričom zistil, že odvolanie obžalovaného I. Q. je čiastočne dôvodné, pričom okresný súd sa dopustil jednak formálneho pochybenia vo výroku o treste a uložil obžalovanému za spáchanú trestnú činnosť neprimeraný trest. Pokiaľ však ide o námietky týkajúce sa výroku o vine, v tomto smere odvolací súd považoval odvolanie obžalovaného za nedôvodné.

Po splnení prieskumnej povinnosti krajský súd zistil, že súd prvého stupňa v rámci procesného postupu rešpektoval a dodržal všetky základné zásady trestného konania uvedené v ustanovení § 2 Tr. por., najmä zásady zákonného procesu - § 2 ods. 7, práva na obhajobu - § 2 ods. 9, voľného hodnotenia dôkazov - § 2 ods. 12, rovnosti strán (kontradiktórnosti) - § 2 ods. 14 Tr. por. Odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa dospel k vyhlásenému rozsudku po správnom procesnom postupe a v súlade so všetkými procesnými ustanoveniami, ktoré tento proces upravujú.

Okresný súd po vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní, vyhodnotení a posúdení dôkazného stavu ustálil vo výroku o vine svojho rozsudku priebeh skutkového deja zodpovedajúci všetkým vykonaným dôkazom. Výsledky vykonaného dokazovania vyznievajú jednoznačne a tvoria ucelenú reťaz tak priamych ako aj nepriamych dôkazov, z ktorých možno vyvodiť bezpečný záver, že obžalovaný spáchal skutok tak, ako je uvedený vo výrokovej časti rozsudku súdu prvého stupňa.

Právna kvalifikácia súdeného skutku ako prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. zodpovedá podľa názoru krajského súdu správnym úvahám súdu prvého stupňa a všetkým zákonným predpokladom na posúdenie prejednávaneho skutku práve podľa tohto zákonného ustanovenia.

V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd podrobne, jasne, zrozumiteľne a presvedčivo vysvetlil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Odôvodnenie rozsudku teda okresný súd učinil v súlade s ustanovením § 168 Tr. por.

Závery okresného súdu prezentované vo výrokovvej časti rozsudku, ktoré sa týkajú výroku o vine a vysvetlenie týchto záverov v odôvodnení napadnutého rozsudku, si odvolací súd osvojil a v zásade na odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa odkazuje.

Krajský súd pre úplnosť poukazuje na tú skutočnosť, že v uznesení č.k. 2To/80/2011-163 zo dňa 28.9.2011 vyslovil svoj právny názor s tým, že skutok, ktorý je predmetom obžaloby sa stal a má znaky trestného činu, pričom vytýkal predchádzajúcemu rozhodnutiu okresného súdu, že tento vychádzal z domnienok a nie zo skutočností, ktoré sa v spise nachádzajú a ktoré boli ako dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní. Už v tomto rozhodnutí odvolací súd konštatoval, že je nepochybné, že medzi obžalovaným a poškodeným pretrvávajú nedorozumenia, na ktoré poukázal aj samotný obžalovaný. Obaja definovali svoj vzťah ako tzv. nijaký, pričom výpoveď poškodeného v podstatných bodoch sa neodchyľovala v žiadnej zo svojich výpovedí a je podporená aj znaleckým posudkom k zraneniam, ktoré mal poškodený utpieť. Súčasne vyslovil, že doposiaľ vykonané dokazovanie skôr svedčí na preukázanie viny obžalovaného, avšak tiež konštatoval predčasnosť tohto tvrdenia.

Okresný súd po zrušujúcom uznesení opätovne vypočul poškodeného X. J., ktorý nevedel vysvetliť okolnosť, ktorá sa týkala zistenia krvnej stopy na jeho ušnom bolci a nevedel zodpovedne na túto otázku odpovedať s tým, že túto krvnú stopu si nevšimol.

K výroku o vine môže krajský súd len odkázať na svoje už predchádzajúce vyjadrenia vo vyššie citovanom uznesení a konštatuje, že výpoveď svedka poškodeného v kontexte so znaleckým dokazovaním vytvárajú taký usvedčujúci dôkazný stav, z ktorého nemožno vyvodiť iné len to, že stíhaný skutok sa stal a že ho spáchal obžalovaný práve tak, ako je uvedené v skutkovej vete výrokovvej časti rozsudku okresného súdu. Krajský súd nemá dôvod spochybňovať tvrdenie poškodeného, poukazujúc na to, že v prípade, ak má slúžiť výpoveď svedka ako jediný dôkaz, ktorý preukazuje vinu obžalovaného bez ďalších podporných dôkazov (napr. odborné vyjadrenie, znalecký posudok, stopy, výpovede svedkov či listinné dôkazy), musí byť tento dôkazný prostriedok jasný, logický, zrozumiteľný, presvedčivý, vierohodný a zároveň nesmie byť inými dôkazmi spochybniteľný, či dokonca vyvrátený. Na podporu výpovede poškodeného jednoznačne vyznieva znalecký posudok MUDr. Q. R., ako aj znalecký posudok MUDr. I. J., z ktorých vyplýva, že mechanizmom vzniku zranenia u poškodeného bolo napadnutie, pričom išlo o tupý úder maximálne strednej intenzity do oblasti ľavého ucha. Toto zranenie bolo spôsobené druhou osobou a nemohlo nastať pádom poškodeného, pričom zodpovedá tvrdeniam poškodeného.

Je pravdou, že obžalovaný popiera svoju účasť na skutku a v jeho prospech vyznieva aj výpoveď svedka Ing. Q. Q., napriek tomu nemožno prehliadnúť objektívny dôkaz, ktorým sú lekárske správy a znalecké dokazovanie, a preto tento dôkaz dopĺňa jednoznačnú výpoveď poškodeného a tým dotvára reťaz dôkazov preukazujúcich vinu obžalovaného.

Odvolacie námietky obžalovaného spočívajúce v bagatelizácii mechanizmu vzniku zranenia poškodeného nemožno akceptovať, odvolací súd neakceptoval ani ďalšie odvolacie námietky, tieto nepovažoval za dôvodné vo vzťahu k vine.

Odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že okresný súd vykonal všetky dostupné dôkazy, ktoré potreboval na zistenie skutkového stavu veci, pričom nezistil pochybenie pri hodnotení dôkazov okresným súdom, ktorý logicky a presvedčivo vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a vysvetlil dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu o vine. S týmito dôvodmi sa odvolací súd stotožňuje. Obžalovaný svojím konaním naplnil zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., a preto výrok o vine je zákonný a správny.

Pokiaľ ide o výrok o treste, okresný súd v tomto výroku pochybil, keď napriek tomu, že zisťoval príťažujúce a poľahčujúce okolnosti, a teda prihliadal na pomer týchto okolností, nevyjadril zákonné ustanovenie § 38 ods. 2 Tr. zák. vo výroku o treste. Ide však len o formálne pochybenie, ktoré odvolací súd napravil.

Odvolací súd sa nestotožnil s druhom trestu, ktorý bol obžalovanému uložený a prihliadajúc na všetky zásady uloženia trestu ako aj účel trestu považuje za správne, zákonné a dostačujúce uloženie peňažného trestu ako trestu samostatného, nakoľko tento trest postačí na nápravu obžalovaného. Okresný súd pri svojom rozhodovaní správne zistil pomer poľahčujúcich a príťažujúcich okolností s tým, že obžalovanému poľahčuje, že pred spáchaním činu viedol riadny život, pričom žiadna príťažujúca okolnosť zistená nebola. Odvolací súd uložil obžalovanému peňažný trest vo výmere 300,- Eur a dospel k záveru, že takýto trest má všetky predpoklady pre splnenie účelu trestu. Súčasne pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, určil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 1 mesiac.

Pokiaľ ide o výrok o náhrade škody tento považuje odvolací súd za správny a zákonný, ktorý má svoju oporu vo vykonanom dokazovaní predovšetkým v znaleckom dokazovaní, z ktorého vyplýva výška sumy bolestného.

Na základe vyššie uvedených skutočností, keď odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného pokiaľ ide o výrok o vine nie je dôvodné, avšak trest, ktorý bol uložený obžalovanému je neprimeraný, rozhodol tak, ako to vyplýva z výrokovvej časti rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.